GIESMIŲ GIESMĖ

MMII

UDK 22
Gi-133

Iš lotynų kalbos vertė Jonas Vytautas Nistelis
Lotyniškasis tekstas iš *Nova Vulgata Bibliorum Sacrorum*, MCMLXXXVI
Vinjetės iš 1866 m. Giustavo Dore iliustruotos *Biblijos*

NIHIL OBSTAT
mons. Pranas Tamulevičius
Censor ad hoc deputatus
Kaunas, 2001 m. liepos 2 d.

IMPRIMATUR
Eugenijus Bartulis
Šiaulių vyskupas
Šiauliai, 2002 m. sausio 2 d.

Redagavo Dalia Striogaitė
Maketavo Apolonija Nistelienė

2003 02 20 3,5 sp. l. Užsakymas 3-196.
Leidykla „Naujasis LANKAS".
Spaustuvė „MORKŪNAS ir Ko", Draugystės 17, LT-3031 Kaunas.

ISBN 9955-03-161-1

Šventasis Raštas – Viešpaties Dievo laiškas žmonėms,
nuo Genezės iki Apokalipsės rašytas daugelio autorių
iš įvairių epochų – metaistorija: pranašystės, tikėjimo
tiesos, etinės normos, poezija – 72 knygos. Viena jų –
GIESMIŲ GIESMĖ, hebraiškai ŠIR haŠIRIM –
įkvėptos meilės duetas, mylimųjų lyrinis dialogas
žmogiškos esaties ir egzotiškos augmenijos fone.
Giesmė lyg nebaigta. Giedama palyginimais, simboliais.
Po praradimo baimės susitikimo džiaugsmas švenčia
didžią meilės paslaptį. Ar ne todėl, kad į meilę
buvo pažvelgta kaip į šventą jausmą, ši Giesmė pateko
į kanonizuotas knygas? Ir žydų, ir krikščionių egzegetai
joje girdi Dievo ir Jo Tautos abipusę meilę.
Giesmės autorystė priskiriama Saliamonui /X a. pr. Kr./,
bet greičiausiai ji sukurta nežinomo Biblijos poeto
po Babilonijos nelaisvės ir su Senuoju Testamentu
išversta beveik į visas pasaulio kalbas.
GIESMIŲ GIESMĖ lietuviškai suskambo
J. Bretkūno 1591 m., S. Chilinskio 1660 m.,
J. Kvandto 1735 m., F. Šimelpenigio 1755 m.,
L. Rėzos 1816 m., F. Kuršaičio 1858 m.,
vysk. J. Skvirecko 1911 m., A. Dambrausko 1988 m.,
K. Burbulio 1988 m., A. Vėliaus 1988 m.,
A. Rubšio 1999 m., A. Jurėno 2000 m. Šventojo
Rašto vertimuose. Keitėsi vertėjai,
tobulėjo Biblijos kalba ir komentarai.
Atskirai Giesmių Giesmę išvertė S. Geda 1983 m.
ir Č.Kavaliauskas 1974 m. iš hebrajų kalbos.
Jonas Vytautas Nistelis /1922–1986/ nuo 1947 metų
vertė iš *Vulgatos* – Romos lotyniškojo 1945 m.
teksto, redagavo pagal 1969 m. *Neovulgatą;*
norėjo lakonišką poetinį dialogą tarsi aprėminti,
todėl jam suteikė vizualinę dramos formą.
Jonas Vytautas Nistelis ieškojo poezijos perlų
lietuvių ir pasaulinės literatūros jūrose.
Vertimuose vengė įmantrumo, taupė žodį; rašė:
„Poezija yra labiausiai asmeninė meno sritis.
Ją sunkiausia išversti ir suprasti kitų tautų žmonėms.
Verčiant veikia entropijos dėsnis. Bet vis tiek
šį Išrinktosios tautos poezijos perlą priimki
ir atsimink, jei nori, ar užmiršk, jei užmiršti galėsi:
iš amžių glūdumos atplaukia sidabrinis Sulamitos
balsas, šaukiantis savo Mylimąjį.“ A. N. ’02

1 [1] Saliamono Giesmių Giesmė.

sužadėtinė

[2] Apiberk mane savo pabučiavimais,
nes tavo glamonės svaigesnės už vyną
[3] ir kvapnesnės už balzamą!

merginos

Skaidriu aliejum liejas tavo vardas,
todėl tave merginos myli.

sužadėtinė

[4] Paviliok mane.

merginos

Ir mes nubėgsime kartu!

sužadėtinė

Mane karalius įvedė į savo rūmus.

merginos

Mes džiaugsimės ir linksminsimės,
mylavimų svaigumą prisiminusios.
Tu vertas meilės!

[1] Canticum Canticorum Salomonis.

[2] Osculetur me osculo oris sui!
Nam meliores sunt amores tui vino:
[3] in fragrantiam
unguentorum tuorum optimorum.
Oleum effusum nomen tuum;
ideo adulescentulae dilexerunt te.

[4] Trahe me post te. Curramus !

Introducat me rex in cellaria sua;

exsultemus et laetemur in te
memores amorum tuorum super vinum;
recte diligunt te.

5 Nigra sum sed formosa,
filiae Ierusalem,
sicut tabernacula Cedar,
sicut pelles Salma.
6 Nolite me considerare quod fusca sim,
quia decoloravit me sol.
Filii matris meae irati sunt mihi;
posuerunt me custodem in vineis,
vineam meam non custodivi.
7 Indica mihi tu, quem diligit anima mea,
ubi pascas,
ubi cubes in meridie,
ne vagari incipiam
post greges sodalium tuorum.
8 Si ignoras,
o pulcherrima inter mulieres,
egredere et abi post vestigia gregum
et pasce haedos tuos
iuxta tabernacula pastorum.

sužadėtinė

5 Nors juodbruvė esu
nelyginant Kedaro palapinės,
bet graži
tarytumei Saliamono šventyklos uždanga,
o dukterys Jeruzalės!
6 Nesistebėkit, kad tamsiaveidė aš –
tai saulė nudegė mane:
prisakė mano broliai vynuogynus sergėti.
Labai įpyko jie –
aš savo vynuogyno neišsaugojau.
7 Sakyki, mano sielos pamiltasis,
kur tu ganai ir kur ilsies vidudienį,
kad aš neklaidžiočiau, pridengus veidą,
pàskui kaimenės bičiulių tavo.

bičiuliai

8 Jei tu,
gražiausia iš merginų, nežinai –
paseki pėdomis avyčių,
o savo ožiukus nugink
prie piemenų padangčių.

sužadėtinis

9 Su kumelaite faraono vežime
palyginau tave, mieloji mano.
10 Ant tavo skruostų karo perlų pakabučiai,
o kaklas papuoštas karolių vėriniais.
11 Tau auskarus mes auksinius nukaldinsim,
sidabro strazdanėlėmis pamarginsim.

sužadėtinė

12 Karalius dar tebepuotavo,
o jau pasklido nardo kvapsnis nuo manęs.
13 Man mylimasis prie krūtinės
kaip myros ryšulėlis,
14 kaip puokštelė kipro
iš Engėdžio vynuogynų.

sužadėtinis

15 Kokia graži tu, mano drauge,
kokia graži!
Tavo akys lyg balandės.

sužadėtinė

16 Koks tu gražus, mielasis, koks dailus!
Mūsų guolis – žydinčiam žolyne,

sužadėtinis

17 o jo sienos – kiparisai,
plačiašakiai kedrai – stogas.

9 Equae in curribus pharaonis
assimilavi te, amica mea.
10 Pulchrae sunt genae tuae inter inaures,
collum tuum inter monilia.
11 Inaures aureas faciemus tibi
vermiculatas argento.

12 Dum esset rex in accubitu suo,
nardus mea dedit odorem suum.
13 Fasciculus myrrhae dilectus meus mihi,
qui inter ubera mea commoratur.
14 Botrus cypri dilectus meus mihi
in vineis Engaddi.

15 Ecce tu pulchra es, amica mea,
ecce tu pulchra es:
oculi tui columbarum.

16 Ecce tu pulcher es, dilecte mi, et decorus.
Lectulus noster floridus,

17 tigna domorum nostrarum cedrina,
laquearia nostra cupressina.

2 1 Ego flos campi
et lilium convallium.

2 Sicut lilium inter spinas,
sic amica mea inter filias.

3 Sicut malus inter ligna silvarum,
sic dilectus meus inter filios.
Sub umbra illius, quem desideraveram,
sedi, et fructus eius dulcis gutturi meo.
4 Introduxit me in cellam vinariam,
et vexillum eius super me est caritas.
5 Fulcite me uvarum placentis,
stipate me malis,
quia amore langueo.
6 Laeva eius sub capite meo,
et dextera illius amplexatur me.

7 Adiuro vos, filiae Ierusalem,
per capreas cervasque camporum,
ne suscitetis neque evigilare faciatis
dilectam, quoadusque ipsa velit.

sužadėtinė
2 1 Aš lygumų gėlė,
aš klonių lelija.
sužadėtinis
2 Kaip lelija, pražydusi erškėčiuos,
taip tu, mieloji, tarp merginų.
sužadėtinė
3 Kaip vaismedis tarp miško medžių, –
mano mylimasis tarp vaikinų.
Geidžiau sėdėti jo paūksmėje,
ragaut saldžiųjų vaisių.
4 Jis įvedė mane į savo menę
ir mano meilei suteikė pilnatvę.
5 Atgaivinkite mane vynu,
pastiprinkite vaisiais,
nes alpstu iš meilės:
6 kairioji jo ranka po mano galva,
o dešinė apglėbus liemenį.
sužadėtinis
7 Maldauju jus, o dukterys Jeruzalės,
vardu laukinių elnių ir gazelių –
nežadinkite meilės,
kol neprabus jinai pati.

sužadėtinė

8 Balsas mylimojo čia ataidi!
Per kalnus atšuoliuoja,
kalneliais atšokuoja –
9 Į jauną elnią ar gazelę
mano mylimasis panašus.
Antai sustojo jis prie mūsų sienos,
į langus žvalgos,
žvilgčioja pro pinučius.
10 Ir kalbina mane.

sužadėtinis

Miela drauguže, kelkis ir išeik,
gražuole mano, balandėle mano!
11 Žiūrėk, žiema jau baigėsi
ir liūtys liovėsi, nuslinko debesys.
12 Pražydo gėlės mūsų žemėje –
atėjo metas vaismedžius karpyt.
Girdi –
purplelis ulba!
13 Jau figmedis vaisius nokina
ir kvepia vynmedžio žiedai.
Miela drauguže, tu gražuole mano,
kelkis ir ateik!
14 Kalnų pakriūtės balandėle,
leisk išvysti tavo veidą,
leisk išgirsti tavo balsą,
kurs ausiai toks saldus,
o tavo veidas toks meilingas.

8 Vox dilecti mei!
Ecce iste venit saliens in montibus,
transiliens colles.
9 Similis est dilectus meus capreae
hinnuloque cervorum.
En ipse stat post parietem nostrum
respiciens per fenestras,
prospiciens per cancellos.
10 En dilectus meus loquitur mihi:
« Surge, amica mea,
columba mea,
formosa mea, et veni.
11 Iam enim hiems transiit,
imber abiit et recessit.
12 Flores apparuerunt in terra,
tempus putationis advenit;
vox turturis audita est
in terra nostra,
13 ficus protulit grossos suos,
vineae florentes dederunt odorem suum:
surge, amica mea,
speciosa mea, et veni,
14 columba mea, in foraminibus petrae,
in caverna abrupta.
Ostende mihi faciem tuam,
sonet vox tua in auribus meis;
vox enim tua dulcis, et facies tua decora ».

[15] Capite nobis vulpes, vulpes parvulas,
quae demoliuntur vineas,
nam vineae nostrae florescunt.

[16] Dilectus meus mihi, et ego illi,
qui pascitur inter lilia,
[17] antequam aspiret dies,
et festinent umbrae.
Revertere; similis esto,
dilecte mi, capreae hinnuloque
cervorum super montes Bether.
3 [1] In lectulo meo per noctes
quaesivi, quem diligit anima mea;
quaesivi illum et non inveni.
[2] « Surgam et circuibo civitatem;
per vicos et plateas
quaeram, quem diligit anima mea ».
Quaesivi illum et non inveni.
[3] Invenerunt me vigiles,
qui circumeunt civitatem:
«Num, quem diligit anima mea, vidistis?».
[4] Paululum cum pertransissem eos,
inveni, quem diligit anima mea;
tenui eum nec dimittam, donec
introducam illum in domum matris meae
et in cubiculum genetricis meae.
[5] Adiuro vos, filiae Ierusalem,
per capreas cervasque camporum,
ne suscitetis neque evigilare faciatis
dilectam, donec ipsa velit.

merginos
[15] Sugaudykit lapes ir jų lapiūkščius:
jie vynuogynus niokoja,
o vynuogės dar neprisirpę.
sužadėtinė
[16] Mylimasis man priklauso, o aš jam!
Jis džiaugiasi lelijomis.
[17] Pakol diena dar nenudrungo
ir vakaro šešėliai neištįso,
sugrįžki, mano mylimasis,
tartum stirninas eiklus
ar Betero jaunutis elnias.
3 [1] Rankas vis tiesiau naktimis į tą,
kurį pamilo mano siela,
bet mano guolyje nebuvo jo.
[2] Tad kelsiuos ir apeisiu miestą, –
ieškosiu savo mylimojo
gatvėse ir aikštėse.
Ieškojau, bet nesuradau.
[3] Nakties sargybą susitikus,
klausiau:
«Ar nematėt mano sielos mylimojo?»
[4] Praėjusi pro juos,
išvydau savo sielos numylėtąjį –
stipriai apkabinau, nebepaleisiu,
į savo motinos namus nuvesiu,
į kambarius gimdytojos.
[5] Maldauju,
dukterys Jeruzalės,
vardu laukinių elnių ir gazelių –
mūsų meilės netrikdykite!

bičiuliai

6 Kas ten per dykumą atkyla
tarytum dūmų stulpas,
maloniai kvepiantis mira ir smilkalais,
visais svetimšalių prekijų aromatais?

merginos

7 Saliamono tai gultas.
Aplinkui šešiasdešimt karžygių –
drąsiausių Izraelio vyrų.
8 Visi apsiginklavę jie,
visi įgudę kautis,
kiekvieno kalavijas prie šlaunies
nakties pamėklėms išvaikyti.
9 Karalius iš Libano medžių
padirbdino sau neštuvus –
10 jų stulpelius pasidabravo,
atlošą auksavo,
o grindis išklojo juodmedžiu.
Su meile Tiro purpuru pasostę dengė
dukterys Jeruzalės.

bičiuliai

11 Išeikite,
Siono dukros,
pasigrožėt Saliamonu,
jo karūna,
kurią uždėjo motina
sužadėtuvių dieną –
jo širdies linksmybės dieną.

6 Quid hoc, quod ascendit per desertum
sicut virgula fumi,
aromatizans tus et myrrham
et universum pulverem pigmentarii?

7 En lectulum Salomonis.
Sexaginta fortes ambiunt illum
ex fortissimis Israel,
8 omnes tenentes gladios
et ad bella doctissimi,
uniuscuiusque ensis super femur suum
propter timores nocturnos.
9 Ferculum fecit sibi rex Salomon
de lignis Libani;
10 columnas eius fecit argenteas,
reclinatorium aureum,
sedile purpureum:
medium eius stratum ebeneum.
Filiae Ierusalem,

11 egredimini et videte,
filiae Sion,
regem Salomonem
in diademate,
quo coronavit illum mater sua
in die desponsationis illius
et in die laetitiae cordis eius.

4 [1] Quam pulchra es, amica mea,
quam pulchra es:
oculi tui columbarum
per velamen tuum.
Capilli tui sicut grex caprarum,
quae descenderunt de monte Galaad;
[2] dentes tui sicut grex tonsarum,
quae ascenderunt de lavacro:
omnes gemellis fetibus,
et sterilis non est inter eas.
[3] Sicut vitta coccinea labia tua,
et eloquium tuum dulce;
sicut fragmen mali punici,
ita genae tuae per velamen tuum.
[4] Sicut turris David collum tuum,
quae aedificata est cum propugnaculis :
mille clipei pendent ex ea,
omnis armatura fortium.
[5] Duo ubera tua sicut duo hinnuli,
capreae gemelli, qui pascuntur in liliis.
[6] Antequam aspiret dies,
et festinent umbrae,
vadam ad montem myrrhae
et ad collem turis.
[7] Tota pulchra es, amica mea,
et macula non est in te.

sužadėtinis

4 [1] Kokia graži tu, mano drauge,
kokia graži!
Tavo akys kaip balandės
šydo properšoje.
Tavo garbanos it kaimenė juodų ožkų,
šlaitais Gileado vilnijančių.
[2] Tavo dantys kaip nukirptos avytės,
vorelėm iš maudynės grįžtančios, –
jos visos dvynės
ir nė vienos bergždžios tarp jų.
[3] Lyg purpuro dryželis tavo lūpos
ir žodžius tari maloniai.
Žaruoja, prasiskleidus šydui,
skruostai nelyg granato skiltys.
[4] Tartum Dovydo bokštas tavo kaklas.
Ant jo grandinėlė
lyg iš tūkstančio varinių skydų
narsiųjų karžygių.
[5] Tavo krūtys kaip dvyniai stirnaičiai,
paklydę tarp lelijų.
[6] Pakol diena dar nenudrungo
ir vakaro šešėliai neištįso,
prie miros kalno eisiu –
prie smilkalų kvapnių kalvos.
[7] Visa esi graži, dragužė mano,
nes tu nesutepta!

8 Ateiki nuo Libano, sužadėtine,
nužengki nuo Libano
atsargiai –
pažvelk į slėnį nuo viršukalnės Amano,
apsidairyki nuo Seniro ir Hermono –
nusileisk pro liūtų guolius,
pro kalnus leopardų.
9 Pavergei tu mano širdį, sese, sužadėtine,
užbūrei mano širdį tik vienu žvilgsniu,
vienintelių karolių perlu.
10 Kokia svaigi man tavo meilė,
sesuo ir sužadėtine,
svaigesnė ji už vyną,
kvapnesnė už balzamą.
11 Tavo lūpos – kupinas medaus korys,
tavo žodžiai lyg medus ir pienas gaivūs.
O drabužiai kvepia smilkalais Libano.
12 Sesuo ir sužadėtine,
tu sodas užrakintas,
užrakintas sodas, uždraustas šaltinis.
13 Tavo vaismedžių giraitė
džiugina sultingais vaisiais,
o kvapieji želmenys –
14 tai kipras, nardas,
ajerai ir cinamonas,
kadagiai, šafranas,
alavijas ir mira –
vien skleidžia aromatą sumišai.
15 Tu – šulinys sode,
šaltinis gyvojo vandens,
sraunus upokšnis nuo Libano.

8 Veni de Libano, sponsa,
veni de Libano,
ingredere;
respice de capite Amana,
de vertice Sanir et Hermon,
de cubilibus leonum,
de montibus pardorum.
9 Vulnerasti cor meum, soror mea sponsa,
vulnerasti cor meum in uno oculorum
tuorum et in uno monili torquis tui.
10 Quam pulchri sunt amores tui,
soror mea sponsa;
meliores sunt amores tui vino, et odor
unguentorum super omnia aromata.
11 Favus distillans labia tua, sponsa;
mel et lac sub lingua tua, et odor
vestimentorum sicut odor Libani,
12 Hortus conclusus,
soror mea sponsa,
hortus conclusus, fons signatus;
13 propagines tuae paradisus
malorum punicorum
cum optimis fructibus, cypri cum nardo.
14 Nardus et crocus,
fistula et cinnamomum
cum universis lignis turiferis,
myrrha et aloe
cum omnibus primis unguentis,
15 Fons hortorum,
puteus aquarum viventium,
quae fluunt impetu de Libano.

16 Surge, aquilo,
et veni, auster;
perfla hortum meum,
et fluant aromata illius.
5 1 Veniat dilectus meus in hortum suum
et comedat fructus eius optimos.

Veni in hortum meum, soror mea sponsa;
messui myrrham meam cum aromatibus
meis, comedi favum cum melle,
bibi vinum cum lacte meo.

Comedite, amici, et bibite
et inebriamini, carissimi.

2 Ego dormio, et cor meum vigilat.
Vox dilecti mei pulsantis:

« Aperi mihi, soror mea, amica mea,
columba mea, immaculata mea,
quia caput meum plenum est rore,
et cincinni mei guttis noctium ».

sužadėtinė

16 Pakilk, šiaury,
papūsk, piety,
jūs koškit mano sodą –
jo kvapus paskleiskit.
5 1 Ateik į savo sodą, mylimasis,
ragauki jo gardžius vaisius.

sužadėtinis

Atėjau į sodą, sesuo ir sužadėtine,
nuskyniau mirą kvepiančią ir
valgiau medų iš korių,
gėriau pieną irgi vyną.

merginos

Bičiuliai, valgykit ir gerkit,
vaišinkitės čia, mylimieji!

sužadėtinė

2 Miegu, tačiau širdis suklusus budi.
O! Balsas mylimojo! Beldžiasi jisai.

sužadėtinis

Atidaryk duris, bičiule, sese mano,
atidaryk, skaisčioji balandėle,
nakties vėsa man galvą aprasojo,
pribėrė garbanas drėgmės lašų.

sužadėtinė

3 Nusivilkau aš drabužius –
ar vėlei rengtis?
Nusimazgojau kojas –
argi vėlei eit asla?
4 Ištiesė mielasis ranką pro langelį –
saldžiai nuo palietimo sudrebėjau.
5 Įleisti mylimo pašokau.
Mira lašėjo
man nuo rankų,
ant skląsčio rankenos varvėjo.
6 Duris pravėriau mylimajam,
tačiau jis nusisuko ir nuėjo.
Kai atsitolino – man siela apmirė.
Aš jo ieškojau, bet nebėradau,
šaukiau – jis neatsiliepė.
7 Nakties sargybiniai
mane užklupo,
jie mušė,
sužeidė mane,
ir skraistę nuo manęs nutraukė.
8 Prisiektinai prašau jus, dukterys Jeruzalės,
jei mano mylimą sutiktute,
sakykit jam, kad aš alpstu iš meilės!

merginos

9 Kuo ypatingas tavo mylimasis,
visų gražiausia moterie?
Kuo ypatingas tavo numylėtasis,
kad taip maldauji mus?

3 « Exspoliavi me tunica mea,
quomodo induar illa?
Lavi pedes meos,
quomodo inquinabo illos ? ».
4 Dilectus meus misit manum suam
per foramen, et venter meus ilico intremuit.
5 Surrexi, ut aperirem dilecto meo;
manus meae stillaverunt myrrham,
et digiti mei pleni myrrha
probatissima super ansam pessuli.
6 Aperui dilecto meo;
at ille declinaverat atque transierat.
Anima mea liquefacta est, quia discesserat.
Quaesivi et non inveni illum;
vocavi, et non respondit mihi.
7 Invenerunt me custodes,
qui circumeunt civitatem;
percusserunt me et vulneraverunt me,
tulerunt pallium meum mihi
custodes murorum.
8 Adiuro vos, filiae Ierusalem:
si inveneritis dilectum meum,
quid nuntietis ei?
« Quia amore langueo ».
9 Quid est dilecto tuo prae ceteris,
o pulcherrima mulierum?
Quid est dilecto tuo prae ceteris,
quia sic adiurasti nos?

10 Dilectus meus candidus
et rubicundus
dignoscitur ex milibus.
11 Caput eius aurum optimum,
cincinni eius sicut racemi palmarum,
nigri quasi corvus.
12 Oculi eius sicut columbae
super rivulos aquarum, quae lacte sunt
lotae et resident iuxta fluenta plenissima.
13 Genae illius sicut areolae aromatum,
turriculae unguentorum ;
labia eius
lilia distillantia myrrham primam.
14 Manus illius tornatiles aureae,
plenae hyacinthis;
venter eius opus eburneum
distinctum sapphiris.
15 Crura illius columnae marmoreae,
quae fundatae sunt super bases aureas;
species eius ut Libani,
electus ut cedri.
16 Guttur illius suavissimum,
et totus desiderabilis.
Talis est dilectus meus, et ipse est
amicus meus, filiae Ierusalem.

sužadėtinė

10 Lyg pienas su krauju maišytas –
toks mano mylimasis –
jis skiriasi iš tūkstančių.
11 Jo veidas kaip skaisčiausias auksas,
o plaukai juodi nei varnas
ir nukarę tartum palmių šakos.
12 Akys it iš pieno plaukę
du balandžiai
prie šaltinių ilsis.
13 Jo skruostai –
kvapnių gėlių darželiai.
Lūpos jo –
sudrėkusios mira,
14 o rankos – aukso skeptrai,
topazais nusagstyti.
Liemuo iš dramblio kaulo skobtas,
safyrais išdabintas,
15 blauzdos lyg kolonos marmurinės,
pėdos tartumei iš aukso.
Jo stotas kaip Libano kalnas
ir rinktinio kedro gymis.
16 Jo lūpos saldžios,
jis visas – geismas!
Toks mano mylimasis ir bičiulis,
dukterys Jeruzalės!

merginos

6 [1] Kur link nuėjo tavo mylimasis,
visų gražiausia moterie?
Kur link jisai pasuko?
Mes tau padėsime ieškoti.

sužadėtinė

[2] Mano mylimasis
įžengė į savo sodą,
atėjo jis į kvepiantį daržėlį
pasigėrėti juo,
lelijų pasiskint.
[3] Aš savo mylimajam priklausau,
o mylimasis – man.
Jis džiaugiasi lelijom.

6 [1] Quo abiit dilectus tuus,
o pulcherrima mulierum?
Quo declinavit dilectus tuus,
et quaeremus eum tecum?

[2] Dilectus meus descendit
in hortum suum
ad areolam aromatum,
ut pascatur in hortis
et lilia colligat.
[3] Ego dilecto meo,
et dilectus meus mihi,
qui pascitur inter lilia.

4 Pulchra es, amica mea, sicut Thersa,
decora sicut Ierusalem,
terribilis ut castrorum acies ordinata.
5 Averte oculos tuos a me,
quia ipsi me conturbant.
Capilli tui sicut grex caprarum,
quae descenderunt de Galaad.
6 Dentes tui sicut grex ovium,
quae ascenderunt de lavacro:
omnes gemellis fetibus,
et sterilis non est in eis.
7 Sicut fragmen mali punici,
sic genae tuae per velamen tuum.
8 Sexaginta sunt reginae
et octoginta concubinae,
et adulescentularum non est numerus;
9 una est columba mea, perfecta mea,
una est matri suae,
electa genetrici suae,
Viderunt eam filiae et beatissimam
praedicaverunt;
reginae et concubinae,
et laudaverunt eam:

sužadėtinis

4 Esi graži, drauguže, kaip Tirza,
puiki tu lyg Jeruzalė,
drąsi lyg pulkas karžygių.
5 Nukreipki nuo manęs akis –
baugina jos mane.
Tavo garbanos it kaimenė juodų ožkų,
kurios prigludę šlaituos Gileado.
6 Tavo dantys kaip nukirptos avytės,
vorelėm iš maudynės grįžtančios,
atvedusios dvynius jos visos
ir nė vienos bergždžios tarp jų.
7 Žaruoja, prasiskleidus šydui,
tavo skruostai tarytumei granato skiltys.
8 Yra čia šešiasdešimt karalienių
ir aštuoniasdešimt sugulovių,
o jaunų merginų aibės,
9 bet tiktai vienintelė ji,
mano balandėlė tobuloji,
vienturtė savo motinos
ir numylėtinė.
Merginos, ją matydamos, žavėjos,
gyrė karalienės,
liaupsino gulovės.

bičiuliai

10 Kas ta, kuri kaip auštanti aušra,
tauri nelyginant mėnulis,
skaisti it saulė,
bauginanti lyg pulkas karžygių?

sužadėtinė

11 Atėjau lazdynų slėnin pažiūrėti,
ar ūgeliai dygsta,
ar vynmedžiai žaliuoja,
ar jau granatmedžiai pražydo.
12 Nepajutau, kaip patekau aš
į vežimą kunigaikščio.

bičiuliai

7 1 Vai grįžk, sugrįžki, Sulamita!
Atsigręžk, – tave regėti geidžiam!

sužadėtinis

Ar norite išvysti Sulamitą,
šokančią stovykloje?

10 « Quae est ista,
quae progreditur quasi aurora consurgens,
pulchra ut luna,
electa ut sol,
terribilis ut castrorum acies ordinata ?».
11 Descendi in hortum nucum,
ut viderem poma convallium
et inspicerem, si floruisset vinea,
et germinassent mala punica.
12 Non advertit animus meus,
cum posuit me in quadrigas
principis populi mei.
7 1 Convertere, convertere, Sulamitis;
convertere, convertere,
ut intueamur te.
Quid aspicitis in Sulamitem,
cum saltat inter binos choros?

2 Quam pulchri sunt pedes tui
in calceamentis, filia principis!
Flexurae femorum tuorum sicut monilia,
quae fabricata sunt manu artificis,
3 Gremium tuum crater tornatilis:
numquam indigeat vino mixto;
venter tuus sicut acervus tritici
vallatus liliis.
4 Duo ubera tua sicut duo hinnuli,
gemelli capreae,
5 collum tuum sicut turris eburnea.
Oculi tui sicut piscinae in Hesebon,
quae sunt ad portam Bathrabbim;
nasus tuus sicut turris Libani,
quae respicit contra Damascum.
6 Caput tuum ut Carmelus,
et comae capitis tui sicut purpura;
rex vincitur cincinnis.

bičiuliai

2 O kunigaikščio dukra,
kaipgi grakštūs tavo žingsniai!
Tavo klubai lyg vaza auksinė,
auksakalio išlieta nuostabiai.
3 Liemuo – ištekinta taurė,
kurioj svaigumo nepritrūksta niekad,
ar lelijomis sujuostas
kviečių pėdas.
4 Tavo krūtys lyg gazelių pora,
lyg dvyniai stirnaičių.
5 Tarsi dramblio kaulo kuoras tavo kaklas.
Akys nei Hešbono ežerėliai
prie Batrabimų vartų.
Tavo nosis tartum bokštas,
nuo Libano kalno stebintis Damaską.
6 Galva tarytumei viršukalnė Karmelio.
Purpurinės tavo garbanos
karalių pavergė.

sužadėtinis

7 Kokia graži ir maloni tu,
meile, – palaimingas džiaugsme!
8 Mieloji, stuomeniu esi į palmę panaši.
9 Tariau: «Įsliuogsiu aš į palmę
datulių pasiskinti...»
Jų kekės – tavo krūtys,
datulių kvapsnis –
tai alsavimas tavasis.
10 Tavo lūpos lyg puikiausias vynas.

sužadėtinė

Vertas jis atnėt į mylimojo burną,
jam užsnūdus – lūpas jo suvilgyti.
11 Priklauso mylimasis man
ir aš esu jo geidžiama.
12 Mielasis, į laukus keliaukime
ir kaime pasilikime abu.
13 Aušroj mes vynuogynan eisim
pažiūrėti, ar žaliuoja vynmedžiai,
ar žydi jų šakelės,
ar granatai žiedus krauna.
Ten aš savo meilę tau padovanosiu.
14 Mandragoros aromatą kvėpsim,
šėtroj vaisių rasime skaniausių –
ir šviežių, ir sudžiovintų –
juos aš išlaikiau tau, mylimasis.

7 Quam pulchra es et quam decora,
carissima, in deliciis!
8 Statura tua assimilata est palmae
et ubera tua botris,
9 Dixi : « Ascendam in palmam
et apprehendam fructus eius ».
Et erunt ubera tua sicut botri vineae,
et odor oris tui sicut malorum,
10 Guttur tuum sicut vinum optimum,
dignum dilecto meo ad potandum,
labiisque et dentibus
illius ad ruminandum,
11 Ego dilecto meo,
et ad me appetitus eius.
12 Veni, dilecte mi, egrediamur in agrum,
commoremur in villis;
13 mane properabimus ad vineas,
videbimus si floruit vinea,
si flores aperiuntur,
si floruerunt mala punica;
ibi dabo tibi amores meos.
14 Mandragorae dederunt odorem;
in portis nostris omnia poma optima,
nova et vetera,
dilecte mi, servavi tibi.

8 1 Quis mihi det te fratrem meum,
sugentem ubera matris meae,
ut inveniam te foris et deosculer te,
et iam me nemo despiciat?
2 Apprehenderem te et ducerem
in domum matris meae; ibi me doceres,
et darem tibi poculum ex vino condito
et mustum malorum granatorum.
3 Laeva eius sub capite meo,
et dextera illius amplexatur me.
4 Adiuro vos, filiae Ierusalem,
ne suscitetis, neque evigilare faciatis
dilectam, donec ipsa velit.
5 Quae est ista,
quae ascendit de deserto
innixa super dilectum suum?
Sub arbore malo suscitavi te;
ibi parturivit te mater tua,
ibi parturivit te genetrix tua.

8 1 Kad būtum mano brolis,
kurį maitino mano motina!
Tave sutikusi viešai bučiuočiau
ir niekas nesipiktintų manim.
2 Apglėbčiau aš tave stipriai
ir vesčiaus į gimdytojos namus.
Vaišinčiau aš tave kvapniu vynu
ir sultimis granatų.
3 Kairė tavoji po mano galva būtų,
o dešinė apglėbtų liemenį!
4 Prisaikdinu jus, dukterys Jeruzalės,
mūs meilės netrikdykite!

merginos

5 Kas ta, kuri iš dykumos atvyksta,
į savo mylimąjį atsirėmus?

sužadėtinis

Obels šešėlyje pažadinau tave, –
čia motina tave pagimdė,
čionai gimdytoja suvystė.

sužadėtinė
6 Kaip antspaudą mane prispauski prie širdies,
kaip antspaudą prie savo peties:
meilė kaip mirtis stipri,
pavydas tartum pragaras baisus.
Ugnim kaitriausia meilė degina –
ji dieviška liepsna, –
7 vandens tvanu neužgesinama,
giliausioj sietuvoj nepaskandinama.
Jei savo lobiais meilę nusipirkti kas norėtų –
su panieka atstumtas būtų!
bičiuliai
8 Sesutė mūsų dar jauna,
dar be krūtų –
ką veiksime,
kada piršliai pradės lankytis?
9 Jei mūro siena būtų ji –
sidabro bokšteliu pridengtume,
jei durys būtų ji –
lentutėm kedro jas užkaltume.
sužadėtinė
10 Esu kaip siena,
mano krūtys tartum bokštai, –
tad prie mylimojo
aš jaučiuos rami.

6 Pone me ut signaculum super cor tuum,
ut signaculum super brachium tuum,
quia fortis est ut mors dilectio,
dura sicut infernus aemulatio;
lampades eius lampades ignis
atque flammae divinae.
7 Aquae multae non potuerunt exstinguere
caritatem, nec flumina obruent illam;
si dederit homo omnem substantiam
domus suae pro dilectione,
quasi nihil despicient eum.
8 Soror nostra parva
et ubera non habet;
quid faciemus sorori nostrae
in die, quando alloquenda est?
9 Si murus est, aedificemus
super eum propugnacula argentea;
si ostium est,
compingamus illud tabulis cedrinis.
10 Ego murus,
et ubera mea sicut turris;
ex quo facta sum coram eo
quasi pacem reperiens.

11 Vinea fuit Salomoni
in Baalhamon.
Tradidit eam custodibus;
vir affert pro fructu eius
mille argenteos.

12 Vinea mea coram me est;
mille tibi, Salomon,
et ducenti his,
qui custodiunt fructus eius.
13 Quae habitas in hortis,
amici auscultant,
fac me audire vocem tuam.

14 Fuge, dilecte mi,
et assimilare capreae
hinnuloque cervorum
super montes aromatum.

bičiuliai
11 Saliamonas turėjo vynuogyną
Baalhamone,
kurį jis išnuomojo.
Kiekvienas jam už vynuoges
mokėjo sidabrinių tūkstantį.
sužadėtinė
12 Mano vynuogynas man priklauso.
Tau, Saliamonai, tas tūkstantis tegu
ir du šimtai sargams.
sužadėtinis
13 Gyventoja sodų,
klausosi tavęs bičiuliai!
Leisk ir man išgirsti tavo balsą!
sužadėtinė
14 Skubėki, mano mylimasis,
tartum stirninas
arba jaunutis elnias
į kvapiuosius kalnus!

